

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Murenulæ Sacræ Vestis Sponsæ Regis Æterni
Vermiculatæ Opus, De Privilegiis Ordinum Regularium**

Alviset, Virginius

Campidonæ, 1673

Dubium 16. An approbatus in una Diœcesi, censeatur approbatus quoad omnes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62361](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62361)

tinet ad declarationem Pii. V. ille ipse eam revocavit per Bullam posteriorem, quæ incipit: *Romani Pontificis*. Ac rursus Greg. XIII ejus Successor per aliam quæ incipit: *In tanta*. secundum eos à quibus recipitur, de quo in superioribus. Et hæc opinio videtur mihi securior, & quasi sola certa.

6 Quia tamen prior habet suos Authores. Ego utramque conciliando, distinguo inter Confessarios, & priorem de Confessario regulari intelligo: posteriorem verò de Sæculari. Nam quia approbatio non est aliud, quàm iudicium intellectus declarantis aliquem esse aptum ad id, ad quod approbatur, recte Confessarius regularis dicitur satis approbatus, hoc est satis declaratus idoneus; audiendis Confessionibus, hoc ipso quòd gradum accipit Doctoratus, aut munus docendi: quantum verò ad jurisdictionem necessariam ad absolvendum accipit illam à Papa per privilegia; unde quia cathedra vel biretum sufficienter illum approbat, seu idoneum declarat, liber est à se presentando Episcopo.

9 At secus est de Confessario sæculari, quia accipit ab Episcopo non solum approbationem, sed etiam jurisdictionem: atque ideo licet sit Doctor, vel Lector, & consequenter non indigeat approbatione, debet tamen se presentare Episcopo, ut jurisdictionem (quæ caret) accipiat. Origo igitur difficultatis in hac materia inde provenit, quòd approbatio sumitur in diverso sensu, nempe aut pro simplici & nuda declaratione capacitatis, aut pro collatione jurisdictionis: Authores autem secundæ opinionis utrumque confundendo pro utroque simul etiam accipiunt. At Authores primæ distinguendo pro primo tantum, quando agitur de Regularibus.

Cui tamen placet prædicta prima opinio, debet (meo quidem iudicio) distinguere inter ejusmodi Professores, si (ut non raro contingit) unum alterum quis doceat, intra privatos; obscuro alicuius Monasterii huc censeo Professore, ad hoc ut secunda dictam opinionem censeatur virtute lectionis approbatus, sed tales censeferi debent, (etiam admittenda declaratione) qui doceant in Seminarijs Collegijs formatis, & à Capitulo tutis.

D U B. XVI.

An Regularis approbatus in una Diocesi seatur approbatus quoad omnes

Ad §. I. cit.

S U M M A R I U M.

- 1 Approbatus Romæ non debet amplius approbari in alijs Diocesis.
- 2 Confessarius debet approbari in singulis Diocesis.
- 3 Contrarium tamen tenent alij.
- 4 Et utraque opinio est communis.
- 4 Confessarius regul. non accipit jurisdictionem ab Episcopo.
- 5 Quare tamen debet ei presentari.
- 7 Confessarius regul. absolvit independentè Episcopo in casibus Papæ.
- 8 Confessur. semel presentatus, non tenet se presentare, etiam si transierit in aliam Diocesis.
- 9 Decreta Trid. debent intelligi secundum marginem citata.
- 10 Quando iubetur in iure aliquid fieri semel.
- 11 Legislator edens decretum obscurum libertatem illius explicandi.
- 13 Non refert, à quo Episcopo approbatus sit, suo, vel penitenti.

iudicio, Approbatio & Presentatio in
 Confessarijs male confunditur.
 Olim sufficiebat Regularibus Confessar. ju-
 risdictione, postea per modum conditionis ap-
 probata est presentatio à Concilio Vien. Et
 approbatio à Trid. ibid.
 Approbatio decreti Tridentini. Const. Urbani
 VIII. & Innocent X. ibid.
 Opponendum est, quod ex Concessio-
 ne Sixti V. Patres Congreg. Orato-
 rum approbati Romæ, non debent am-
 plos extra urbem examinari ab Episco-
 pis, sed sufficit, si illis exhibeant suas li-
 centias Romæ habitas, ut refert Quar.
 lib. 1. c. Confessor. Et Tambur. to. 2. de jur.
 lib. 4. c. 6. quest. 14. Quod lege Communi-
 tatis commune est alijs Ordinibus.
 Et de his, qui alibi approbantur, proce-
 dit questio, an scilicet sufficiat unica ap-
 probatio, vel in singulis Diocesisibus no-
 va requiratur.
 Ad quod affirmativè respondent Tam-
 bur. supradict. Gasp. Hurt. d. 10. de penit. diff.
 1. Valch. Occhagau. & alij, quos sequi-
 tur Diana to. 1. tract. 2. ref. 11. ubi refert
 Urban. VIII. ita declarasse Anno 1628.
 Et Innocent. X. Anno 1648. Et ratio
 fundamentalis est, quia Trid. dicit Con-
 fessorium esse approbandum ab Episco-
 po, unde prædicti Authores inferunt nõ
 oportere, sed plures approbationes esse ne-
 cessarias.
 Contrarium tamen & unicam pro toto
 mundo sufficere tenent Henriq. lib. 7. cap.
 21. Coninch. d. 8. de penit. dub. 7. Lam-
 bert. in meth. 1. cap. 6. s. 5. Rodriq. in Bull.
 Gregor. 4. q. m. 5. Cellot. de Regul. in Hierar.
 lib. 5. Capit. 26. & plurimi alij quos
 sequitur Villalob. to. 1. tract. 9. diff.
 1. n. 5. Probat, quia si requirerentur
 in Confessarijs regulari plures approba-
 tiones, & à diversis Episcopis, hoc esset
 ad accipiendam jurisdictionem in lingu-

lis Diocesisibus, sed eam non accipiunt ab
 Episcopis, quando ab illis approbantur,
 ergo non est eis necessaria multiplex ap-
 probatio, sed unica sufficit. Quod autem
 non accipiant jurisdictionem ab Episco-
 pis, probatur. per extrav. super Cathedralam.
 & Clem. dudum de Sepulch. Ubi Bonifac. VIII
 & Clem. V. de hac materia tractantes sta-
 tuunt, ut quos ex suis fratribus volue-
 rint Prælatis Regularium mancipare au-
 diendis Confessionibus, faciant presentari
 Prælatis, ut de eorum licentia, gratia & bene-
 placito. Huic muneri vacent : longè autè
 aliud est petere licentiã vel gratiã ad ali-
 quid faciendũ, & jurisdictionem ad illud
 exequendum Quod valde clarè expressit
 Bened. XI. qui inter prædictum Bonifac.
 & Clem. sedit. in extrav. inter cunctas de
 privileg. ubi declarando extrav. super Cathedram.
 Quam Clem. V. innovavit in sua
 constitutione: Dudum. Ait Regulares esse
 presentandos, ut (inquit) debitus honor
 reservetur Diocesisanis. Non ergo ut ab illis
 accipiant jurisdictionem. Facit primò. Quia
 approbatio, presentatio & jurisdictione
 distinguuntur à se invicem : cum autem
 scirent prædicti Pontifices, & Patres Con-
 cilij tam Vien. quàm Trid. Regulares ubi-
 que audire Confessiones, & statuerint,
 ut Episcopis presententur, vel ab eisdem
 approbentur : de jurisdictione verò nihil
 dixerint, signum est eos noluisse, ut quã-
 tum ad eã dependeat ab Episcopis, sed
 illis tantam reliquisse, quantam per pri-
 vilegia habent à Sede Apost. à qua totam
 accipiunt Facit secundò, quia Regulares
 absolvent independentè ab Episcopis,
 à casibus reservatis Papæ. Ergo sicut nõ
 accipiunt ab Episcopis jurisdictionem
 circa hos casus, & ut ab eis absolvant, sic
 neque ut ab alijs, quia non est nisi una ju-
 risdictione & potestas absolvendi in E-
 clesia.

N n Proba-

REGIA
 CLARINUM
 ET
 VEINTARIA
 REGYLAS
 ELLARLE
 STOLICE
 III

8 Probatur secundò, Conclusio ex privilegio Clem. VII. pro Minorib. de quo Cafar. v. *absol. quoad Saecul. 1. num. 16.* Et Navar. *in man. cap. 27. num. 266.* Quod semel presentati uni Episcopo non teneantur amplius presentari, etiamsi ad aliam Diocesim transierint. Et licet Cafar. dubitet, an privilegium debeat intelligi de eadem Diocesi, an verò de omnibus secundum quod procedit conclusio, Cordub tamen *in annot. ad idem v.* Et rursus *v. present. Confess.* ait intelligendum de toto mundo, ut Regularis semel in una Diocesi presentatus non teneatur (inquit) amplius se presentare. Neque *in eadem Diocesi, neque in quacunque alia, ad quam se transfulerit ad morandum, vel ad tempus, vel in perpetuum, sed jam censetur semper & ubique presentatus.* Et ratio est inquit, *Quia intentio impetrantis privilegium talis fuit, ut ipsemet impetrator dixit, intentio autem Papae concedentis privilegium conformatur intentioni impetrantis, nisi aliunde sit dolus.* Nec refert, quòd hoc privilegium sit concessum ante Tridentinum, nam fuit concessum per modum declarationis seu restrictionis *Clementina dudum, quae non corrigitur per Trident. imò secundum quae*

9 ipsum Trid. venit regulandum. Quia ibi ad marginem decreti citatur. Est autem Regula generalis, ut decreta Tridentini intelligantur conformiter ad Canones, ad eorum Marginem additos ut dicit August. Hunnaeus, *in approb. earundem annot.* quae habetur in initio ipsius Trident. Unde cum per dictum privilegium sufficeret ante Trid. unica presentatio nunc post

10 ipsum sufficit unica approbatio. *Facit ad hoc primò, quòd quando iubetur aliquid fieri, & non exprimitur quoties, sufficit si semel fiat, & per illam vicem satisficit legi. Unde quia Trid. simpliciter ju-*

bet, ut Regularis approbetur, & amplius dicit, sufficit si semel. Et hoc maxime attento quòd cum Patres Concilii fuerint omnes Episcopi, qui ad decretum Regularibus, in suum favorem decretum ediderunt, & qui potius clarius loqui, videtur licitum verbia contra ipsos interpretari. Quia hoc quod non sunt locuti clarius interpretandi, hoc quod sub dubio decernunt, ut in simili dicit Navar. *ubi de electione. Facit secundò doctrina Ledesmae sum. cap. 13. lib. 1. concl. 1. dub. 7. Trid. Bull. Cruciat. lib. 1. § 7. cap. 1. d. b. 2. hiorum quos ibi citat, dicentium non esse, ut Confessarius approbetur, vel penitentis Ordinario, sed sufficit ut à quocunque alio. Nam si haec doctrina (quam reddunt probabilem sententia thores) admittatur, certè evidenter sequitur unicam pro toto mundo probationem sufficere.*

Ratio verò *fundamentalis* huius opinionis sumitur ex hoc, quod ejus Auctores distinguunt jurisdictionem à probatione & approbatione, ut dixi d. b. p. Auctores autem prioris opinionis confundunt. Namposito, quòd distinguantur, & quod approbatio non aliud quàm declaratio idoneitatis personae, quae approbatur; ideo unica approbatio ad Confessiones sufficit, quia licet semel declarari idoneum, cum declaratio nihil ponat in esse, sed id existit, ostendat. Jurisdictionem requirunt accipiunt Regulares à Papa per privilegia. Quae jurisdictione, cum olim Concil. Vienense presentacionem Trid. approbationem tanquam conditionem sine qua non,

Atque hinc explicando Trident. quod Confessarium esse approbandum ab Episcopis.

Respond. non designari ibi pluralitatem approbationum, sed Ministrum approbationis, ut quicumque sit approbatus ab Episcopo cujuscunque Diocesis faciat. Sicut si dicerem, Sacerdotes ordinantur ab Episcopis, non esset sensus, quod plures debeat aliquis ordinari, licet contingat mutare Diocesium, sed quod quis cupit ordinari, debet ordinari ab aliquo Episcopo, & Episcopum esse Ministrum ordinationis. Ad constitutiones verò Urban. V. II. & Innocent. X.

Respond. eas non fuisse promulgatas authenticè extra Italiam, neque etiam sufficienter derogare privilegijs Regularum.

Utraque opinio est probabilis. Imò communis contra se invicem, ut monet Moschad. in persf. Confess. lib. 1. p. 1. tract. 3. quavis ut verum fatear. Secundo mihi prima appareat, secunda vero pluribus secuta.

DUB XVII.

Regularis approbatus sine licentia sui Prælati absolvat validè?

Ad Cap. 5. sect. 3. §. 2.

SUMMARIUM.

Regularis approbatus sine licentia sui Superioris non absolvit validè, contrarium tamen tenet Auctor.

Prælati non habet velle aut nolle.

Admodum intelligendum.

Regular. Confessarius debet presentari Episcopo a suo Superiore.

Quod tamen absolute necessarium, ut ab illo.

4 Episcopus approbat Regularem independenter à suo Superiore.

5 Regular. qui se fecit approbare inscio suo Superiore, potest ab eo puniri.

Palud. in 4. d. 17. q. 3. S. Antonin. in 1 sum. 3. p. III. 17. cap. 7. Portel. y. Confess. approb. in addit. num. 1. Cruz. in epist. privil. lib. 2. cap. 6. & Lam. in meth. p. 1. cap. 7. §. 4. Negativè respondent, & eum nec à Venialibus posse absolvere. Ratio eorum est. Tum quia Monachus non habet velle aut nolle. cap. nullus. & c. quorundam de el. et. in 6. Tum quia in Clem. 3. dudum. de sepul. dicitur, Religiosos esse presentandos Episcopis à suis Superioribus.

Sed hæc doctrina meritò rejicitur à Navar. in man. cap. 4. num. 2. quia actus, per quem Episcopus approbat Religiosum, non habet connexionem necessariam cum voluntate ejus Superioris atque ideo potest poni in esse independenter ab illa. Ad primam autem rationem prioris opinionis. Respond. non esse universaliter verum quòd Monachus non habeat velle aut nolle, sed tantum id verificari quoad ea, ad quæ redditur à jure inhabilis, & incapax volendi verbi gratia circa contractus, ultimas voluntates, & alia ejusmodi, inter quæ non computatur approbatio, & sic qui curavit se approbari sine licentia sui Superioris, validè est approbatus, & validè absolvit, licet pro ratione præsumptionis possit puniri. Ad secundum Respond. esse quidem necessarium ad Confessiones audiendas, ut Confessarius presentetur Episcopo, non tamen, ut à suo Superiore, cum etiam Episcopus possit illum nec se presentantem approbare.

Nn 2 DUB.

REGIA
CLARIN
ET
VENTARIA
REGYLAS
ELLARLE
STOLICE
C III
B

